

Miquel Gil: «Aquella Europa que per a nosaltres era un espai de llibertat no ha respost bé»

El músic presenta 'Geometries', el seu últim disc en solitari després de vuit anys

Miquel Gil | Juan Miguel Morales

Feia vuit anys que **Miquel Gil** no presentava disc nou. Finalment, l'espera s'ha acabat i ens ha arribat *Geometries* (Temps Record), un treball amb deu cançons, la majoria musicacions de poesia i alguna peça tradicional que és de nou una presa de postura d'un artista compromès. Parlem amb ell sobre la seva nova referència.

Perquè ha passat tant de temps des de l'últim disc, *X marcianes* (TR, 2011)?

Fins fa un any no ho trobava a faltar, però fa un any o un any i mig ja em vaig dir "tio, potser ja és hora...". Feia temps que preparava el disc, però em van anar apareixent projectes pel mig que també em feien il·lusió. He fet de tot: òpera contemporània, *free jazz*, música tradicional pura i dura? He estat divertint-me i treballant molt. He treballat amb el grup de percussió **Amores**, amb **Llorenç Barber**, amb **Vicent Pérez** i **Amadeo Moscardó (Calíope)** amb textos d'Allen Ginsberg? Però han estat coses de directe i no havia tornat a passar per un estudi. Jo tenia ganes de respirar un any o dos abans de fer el disc però se'm va anar complicant tot. Pel mig hi havia un projecte de disc de col·laboració que va caure i que no va acabar d'eixir?

La metodologia de treball ha estat la mateixa que als discos anteriors?

Sí. És material que he anat acumulant en aquests anys. Va arribar un moment en què em vaig adonar que m'havia passat de frenada perquè em vaig trobar amb 37 cançons. Ja no sabia on tenia el nord i on tenia el sud. N'hi havia una de la qual n'havia fet nou versions.

Miquel Gil Foto: Juan Miguel Morales

Qui et va fer de brúixola?

Un va ser **Borja Penalba**. El vaig cridar i li vaig dir que es preparés. Ho vaig ensenyar també al meu fill i a altres músics de confiança. A poc a poc ho vam anar reduint i vam configurar el disc tal com ha quedat.

Un altre disc d'idil·li amb la poesia. I un altre disc on surt Enric Casasses?

Casasses és un dels poetes amb qui soc reincident, però és que és tan bo que quasi és impossible no reincidir! A ell li agrada la música i et dona la cançó feta en un seixanta per cent. Tu només hi has d'afegir un parell d'acords i una línia de melodia? i ja funciona. M'interessen molt les coses que diu i sobretot com les diu. Però també hi ha versos d'Estellés, Begonya Pozo, Teresa Pascual, Anna Montero, Joanjo García? Hi va haver un moment en què totes les cançons eren poemes escrits per dones i em va venir un mal rotllo... Semblava que em volia aprofitar del feminisme i del moment actual. I no, no era això. No voldria aprofitar-me d'una lluita social i d'una reivindicació de la humanitat, perquè és evident que les dones no són persones de segon ordre. És una cosa que ara està molt candent i em va entrar pudor. No em sentia bé i vaig buscar de completar-ho amb alguns poemes d'homes.

En la teva carrera hi ha tingut importància el conseller exiliat Lluís Puig. T'afecta com a artista aquesta situació?

M'afecta més com a persona que com a artista. Com a artista és molt col·lectiu. Som en un moment de retallades de llibertats. Em fa molta por el que passa aquí però també el que està passant a tot Europa, a Itàlia, a França, a Àustria? Veig eixes postures intransigents i intolerants.

Aquella Europa que per a nosaltres era un espai de llibertat no ha respost bé. Jo m'esperava una altra cosa. Ha estat una decepció veure que, excepte quatre personalitats, no hi ha una resposta clara de dir "heu transgredit uns límits i esteu muntant una realitat paral·lela". El dolor és intens i el context és molt perillós. Amb Lluís Puig hem parlat molt poc des que va marxar perquè tampoc no saps ben bé què dir-li. Només li he dit bobades. Què vols dir-li? Jo no he conegut una persona més honrada, més treballadora i més eficient que ell. Que una persona com ell sigui a l'exili és una absoluta injustícia. Ha fet un sacrifici personal molt gran. Ha tirat per la borda la seva comoditat. No és gens fàcil.